

POESIA

PRIMER CICLE DE SECUNDÀRIA

AQUELL LLIBRE

La nit que em vaig fixar
feia fred al terrat,
ple de pols i entre draps
et vaig aconseguir trobar.

A la meva àvia mai l'havia aconseguir creure,
ara ho entenc, s'havia de veure.

Vaig obrir les teves tapes,
vaig tocar les teves fulles,
et vaig començar a llegir.

No podia creure tot allò,
era meravellós,
era emocionant de debò.

M'has fet veure més enllà,
parle de tu, llibre estimat,
aquell que vaig trobar al terrat
i que una vegada rere l'altra m'has aconseguir encisar.

COM CADA ESTIU

Com cada estiu el Sol surt radiant,
escalfa i il·lumina les valls,
tot brilla amb tocs de diamant.

Com cada estiu a la ciutat,
nens i avis riuen plegats,
amb la raó que l'escola s'ha acabat.

Com cada estiu als prats,
els pardalets xiulen cançons sornegueres,
estan feliços i ben alegres.

I és que el fet que siga estiu,
fa que el món estiga viu,
tant sols et demana una cosa: SOMRIU!

La teu cara

La teua cara, la lluna plena

rodona, bella i sincera.

Els teus ulls, el cel d'estiu,

l'oceà més bonic quan somrius.

La teua boca, una rosa de primavera

rosada com la cirera,

que amb cada somriure plena

d'estreles la Terra.

SOLA

Fa temps que note aquesta sensació,
A la qual no trobe ni perquè ni raó,
que pense que no sé on sóc,
que tot mai no tornarà al seu lloc.
Des d'aquell dia no he tornat a ser igual,
em vas deixar,
sense avís ni senyal.
Em deien que ho havia de superar,
i em vaig donar una oportunitat
per sortir d'aquell forat en l'obscuritat.
Tenia molta gent fent-me costat,
però em faltaves tu i em sobrava soledat,
que fos quan fos m'hauria de recuperar,
per tapar aquell buit que veia sense final.

Vola

Amb el pas del temps he anat aprenent
que tot allò que fuig no ve,
que la vida és així, malauradament.
Que tu ets un més,
algú amb paper i fina ploma,
preparat per escriure fets.
Poden ser bons, o també roïns,
i és que a la vida no sempre sonen violins.
Trobaràs l'enlairament
on la vida té un començament.
La part més llarga, el trajecte,
aquell que hauria de ser perfecte,
aquell amb els teus propis efectes.
La vida té una última part, l'aterratge
on et quedes sense aire,
on el bitllet s'acaba perquè ha finalitzat el viatge.
Per tant a la vida,
tant sols enlaira't i posa't a volar,
tant sols deixa't portar.